

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

PULMAPIDU

Originaali tiitel:
Robyn Carr
The Wedding Party
2001

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2001 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R06425523
ISBN 978-9949-87-100-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sharon Buchholtz Lampertile
kõigi ühiste aastate eest.

Eessõna

Charlene Dugan alustas oma päeva nii nagu ikka – vallalisena. Mitte lihtsalt abieluvabana, vaid autonoomsena, iseseisvana, vabana. Ta oli neljakümne viie aastane, parima tervise juures ja vormis, atraktiivne, edukas perekonnaõiguse jurist, täiskasvanud tütre üksikema, leseks jäänud ema ainus tütar, nägusa toreda mehe kaaslane ja *vanumatult* abieluvaba.

Ta oli küll Dennisega juba viis aastat koos olnud, ent nad ei elanud koos. Mõlemal oli oma kodu ja nii sobis neile kõige paremini. Noh, võib-olla oli Charlene tõesti pühendumata jäämisele natukene rohkem pühendunud; Dennis *oli* talle paar korda abieluettepaneku teinud. Aga korra oli ta juba abielus olnud, ainult nii kauaks, et sünniks üks tütar, Stephanie, kes oli nüüdseks kakskümmend viis, ja nende kahekümne nelja aasta vältel ei olnud ta isegi põgusalt tundnud kiusatust uuesti abielluda. Ta oli rahul. Õnnelik. Tema elul oli mõte.

Sel tavalisel mitte-abielus päeval toimus asju, mis üksikult võetuna – nii-öelda – olid täiesti hallatavad. Ent üheskoos raputasid need Charlene'i sedavõrd, et õhtuks ei olnud ta ainult valmis abielu kaaluma, vaid tundis isegi soovi ettepanek ise teha.

Üks

Charlene astus Phelps, Dugani ja Dodge'i advokaadibüroosse eesootavast päevast õndsas teadmatuses. Ta naeratas noorele administraatorile ning möödus boksidest, kus töötasid ametnikud ja nooremspetsialistid, neile tervituseks noogutades. Ta käis läbi puhketoast, et võtta oma tavapärase hommikukohv ja vesikringel. Siis, oma kabineti poole suundudes, kuulis ta esimeste klientide summutatud mõirgeid. Härra ja proua Samuelsoni vaenulikud hääled olid eksimatult äratuntavad – kaks kõige vastumeelsemat inimest, keda Charlene'il oli kunagi olnud õnnetus tunda. Perekonnaõiguse kohus oli valinud just tema Samuelsonide lahutusprotsessi vahendama. Tänapäev oli kolmas kohtumine. Esimesed kaks olid olnud täielikud ja vaieldamatud läbikukkumised.

Charlene'ile meeldis tema valdkond väga. Vähesed suutsid lahutuse ja hooldusõigusega kaasnevat traumasid talutavaks teha ning Charlene oli uhke, et oskas oma kabinetti haavunult ja hirmul tulevad pered saata sealt ära inimestena, kes suutsid olukorraga toime tulla, inimestena, kellel oli nüüd reaalseid tegevusvariante.

Kui ta kabinetile lähemale jõudis, kerkisid vaidlushääled hari-punkti. Ta lähenes lärmile, portfell käsivarre alla surutud, vesikringel ühes ja kohvikruus teises käes. Tema assistent ja lähedane sõbranna

Pam London seisis oma laua taga, käsivarred rinnal risti ning jalg kannatamatult vastu maad toksimas, kui ta vihaselt koosolekuruumi ust põrnitses. Tema muidu kenal näol oli jälestust väljendav ilme.

Charlene oli veidi segaduses. „Mis toimub?“ küsis ta. Samuelsonid ei oleks pidanud kuni vahendaja saabumiseni samasse ruumi pääsema, ilmselgel põhjusel. Pealegi oleksid nad pidanud tulema alles tunni aja pärast.

„Nad mõlemad tahtsid enne teise saabumist sinuga nelja silma all rääkida,“ seletas Pam. „Ma saatsin proua Samuelsoni koosolekuruumi ja palusin härra Samuelsonil fuajees istet võtta. Aga nad said teineteise siinolekust haisu ninna ja on sestpeale muudkui tülitse nud. Ma üritasin neid lahku ajada, aga nad ei kuulunud.“ Ta muigas õelalt. „Keerame õige ukse väljast lukku ja las nad löövad teineteist maha.“

Charlene ulatas oma portfelli Pamile. „Kas mees käitus ähvardavalt?“

„Selleks peaks keegi teda tõsiselt võtma. Ta on lihtsalt üks kehkenpüks. Ennasttäis pisike kanapea. Ja naine pole sugugi parem.“

„Hmm. Kui keegi oleks ähvardavalt käitunud, saaksime politsei kutsuda. Noh, kutsu alustuseks turvamees, aga anna mulle kõigepealt kolm minutit aega ja saada ta alles siis sisse.“

Charlene'i ja büroo teise osaniku Brad Phelps'i päralt olid kaks suurt kabinetti büroo tagaosas, mida eraldas suur koosolekuruum; Mike Dodge töötas hoone teisel korrusel. Charlene'il ja Bradil oli kummalgi oma vannituba dušinurgaga ja kaks ust: üks viis välja ja assistendi laua juurde, teine koosolekuruumi. Charlene pani kohvi ja vesikringli lauale ning võttis midagi ülemisest sahtlist. Siis astus ta koosolekuruumi uksele vaatama. Ja kuulama.

Samuelsonid seisisid vastamisi, käed külgedel rusikas, näod üleni punased. Oleksid nad ainult teadnud, kui naeruväärsed nad praegu välja nägid. Härra Samuelson, see lühem, karjus pealtnäha otse naise raskete rippuvate rindade vahele ning too puistas omakorda mehe läikivale pisikesele kiilaspäele solvanguid. Kuidas nad aru ei

saanud, et kõlasid niivõrd eemaletõukavalt, sõimates teineteist nii valjult, et seda oli kogu büroos kuulda? Nelikümmend aastat abielu ja viis last olid nüüd selleni toonud.

„Ma ostsin selle kuradi paadi pärast seda, kui sa jalga lasid!“

„Sa ostsid selle kuradi paadi pärast seda, kui ma jalga lasin, meie ühisele kontole jäänud rahaga... ja oma litsidele ostsid sa ehteid meie pensionifondi kulul!“

„Arvestades, et mina olin ainus, kes sellesse neetud pensionifondi ja ühisele kontole üldse midagi pani, tundus mulle, et ei ole kellegi teise asi, mida ma selle rahaga teen!“

„Ja sellepärast ma ära läksingi! Sest sa ei omista kellegi teise tegudele mitte mingit väärtust! Mina istusin kodus ja kasvasin viis last üles! Mina kolisin viisteist korda! Mina võõrustasin kahtkümmend viit ettevõtte jõulupidu. Mina...“

„Mängisid tennist, bridži ja golfi, käisid maniküüris ja pediküüris ja näohooldustes, sulle tuli majja ainuüksi sinu riiete jaoks eraldi tuba ehitada... ja neile kuradi jõulupidudele tellisid sa *toitlustuse!*“

Vali kõmakas, mis kõlas nagu püssipauk, sundis Samuelsonid järsult vait ja pani nad teineteisest eemale kargama, pöörduma ja... Ja see oli kõigest Charlene, kes seisis uksele, käes paugutaja. Konfettid liuglesid aeglaselt põrandale, üks krussis helelilla lint jäi proua Samuelsoni kopsakale rinnale rippuma ja härra Samuelsoni kiilaspäele oli natuke särapulbrit kinni jäänud.

Mõlemad said ootamatust ehmatusest üle ja vaatasid oma lepitajat mõningase kergendusega. Siin lagunes neli aastakümnet püsinud abielu; selge see, et probleemidest siin ei pääsenud. Selles vallas töötades oli teatud koguse raevuga arvestatud. Aga nagu Charlene liigagi hästi teadis, ei saanud lubada neil üle pea kasvada. Väikesest kaosest võis välja kasvada suur tragöödia. Kodutülid olid kõigist tülidest kõige etteaimamatud ja ohtlikumad.

„Te võite nüüd ära minna,“ sõnas Charlene. „Ma palun Pamil kohtunik Kempile helistada. Ütlen talle, et lepitus ei ole teie puhul võimalik, ja suunan teid kohtu teel lahutama. Teil mõlemal tuleb endale jurist leida. Mina ei võtaks teid kumbagi endale kliendiks,

isegi kui mul see lubatud oleks. Ja ärge olge liiga üllatunud, kui kohunik peaks kopsakat trahvi kaaluma.“ Härra Samuelson, „ainuke, kes sellele neetud ühisele kontole üldse midagi pani“, tõmbus näost eriti halliks. „Kohtuametnikuna,“ teatas naine, „olen kohustatud talle teada andma, et te olete käitunud eranditult ebaviisakalt ja eba-koostööalt, ei täitnud isegi kõige lihtsamaid palveid – nagu näiteks ooteruumis maha istuda –, segasite pidevalt kogu büroo tööd ega ole kahe kohtumise järel mitte mingeid edusamme teinud. Pole küsimustki, et see lahusus läheb teile maksma hulga rohkem kui ainult paadi. Arvatavasti rohkem kui paadi, auto ja maja.“

„Oodake nüüd üks hetk...“

„Ja,“ haugatas Charlene järsult. Ta oli väikest kasvu, ent mitte mingis muus mõttes ei võinud keegi teda tähelepandamatuks pidada. „Kui te peaksite tahtma kõnelda minuga toonil, millest aimub isegi ainult natuke lugupidamatust...“ alustas ta. Koosolekuruumi üks avanes aeglaselt ja Ray Vogel astus sisse. Charlene oli just sel põhjusel kogu büroohoonet veennud tema valitud turvateenistust pal-kama. Ray, nagu tema kaasturvamehedki, oli suur, noor, musklis ja relvastatud. Kulmu kortsutades nägi ta lausa eluohtlik välja. „Anna mulle hetk aega, Ray.“ Ta pöördus uuesti vihase abielupaari poole. „Vähimigi lugupidamatuse ilming viib süüdistuseni seaduse mitte-täitmises ja võimalik, et ka ründamises. Ja mõistagi veel ühe kopsaka trahvini.“ See ei olnud küll tõsi, aga üksainus pilk härra ja proua Samuelsoni nägudele andis mõista, et nad uskusid teda.

„Oodake nüüd üks hetk,“ üritas härra Samuelson uuesti, aga seekord hoopis teise hääletooniga. „Tunded on küll laes ja ma tunnist-
tan, et me unustasime end natuke ära, aga me saame selle ikkagi lahendada...“

„Ei, teie jaoks on juba kaugelt liiga hilja,“ teatas Charlene. „Rohkem ei ole meil vaja kuulata, kuidas te teineteist söimate, alandate ja naeruvääristate perekonda kaitsma ja austama mõeldud süsteemi.“ Proua Samuelson muigas ja tõstis lihavad käsivarred rinnal vahe-
liti. „Ja enne kui te üleolevaks muutute, proua Samuelson, tasub teil meeles pidada, et lõppkokkuvõttes on temal tõenäoliselt kohtus

ikkagi rahaline eelis. Teil võib ehk õnnestuda teda solvata, aga olulise majandusliku kahju hinnaga.“

Proua suu vajus lahti ning käsivarred külgedele. Charlene kergitas suunurka. „Ehk võtab mõni lastest teid enda juurde.“

Proua Samuelson paistis muserdatud.

„Okei, hakkame astuma,“ sõnas Ray ust lahti hoides.

„Oodake nüüd, oodake nüüd...“

„Välja!“ käsutas Charlene. Siis ta pöördus, läks tagasi oma kabinetti ja tõmbas ukse kinni. Ta nõjatus selle vastu ja kuulas konverentsiruumist kostuvat pominat. Aeg-ajalt oli kuulda Ray madalat häält, kes neid minekule käsutas. Hääled olid hoopis teistsuguse tämbri-
riga kui need, mis olid ta sel hommikul vastu võtnud. Naine vaatas kella – 8.07. Ta läks laua juurde, jõi lonksu kohvi ja hammustas vesikringlit. Sellist põlastusväärset käitumist ei peaks tõesti hommikul esimese asjana taluma, mõtles ta. Ta soovis sageli, et saaks heita põgusa pilgu sellele, milline selle paari abielu oli välja näinud, sest raske oli mitte oletada, et selleks lahutuseks oli juba ammu aeg.

Uksele koputati. Ta vaatas kella – 8.11. Veel üks fakt, mis teda ikka ja jälle imestama pani – mida hullem paar, seda kiiremini suutsid nad raha ähvardusel oma käitumist muuta.

Pam torkas pea ukse vahelt sisse. „Nad tahaksid teada, kas sa oleksid ehk nõus neile veel ühe võimaluse andma,“ sõnas ta.

„Küsi, kas neile on arusaadav, et see võimalus jääb viimaseks.“